

РЕШЕНИЕ

№ 4692

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4241** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 1142 от 31.03.2022 г., постановено по НАХД № 9086/2021 г., по описа на СРС, НО, 23 състав е изменено издаденото от Директора на Областна дирекция по безопасност на храните – С. [населено място] постановление № 7/22.01.2021 г., с което на основание чл. 420а, ал. 1 от Закона за ветеринарномедицинската дейност (ЗВМД) на Н. Г. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗВМД, като с решението си съдът е приел, че нарушението не е извършено повторно и е намалил размера на наложената глоба на 300 лв.

Срещу решението е подадена касационна жалба от процесуален представител на наказаното лице, в която е изложено становище за неправилност на въззивното решение. Поддържа се, че същото е постановено при неправилно приложение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на правната и формалната логика и процесуалните правила. Поддържа се, че съдът не е установил правнозначимите факти и обстоятелства, направил е погрешни и необосновани правни изводи, които рефлектирали върху правилността на съдебния акт. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът не е представляван.

Ответникът – Директор на Областна дирекция по безопасност на храните, представляван от адв. Б., в съдебно заседание и в депозиран отговор на касационната жалба, излага становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и моли въззивното решение да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

След обсъждане и анализ на събраните в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция е установено от фактическа страна, че касаторът е бил собственик на животновъден обект с рег. № 1853-0009, находящ се в [населено място], бивш стопански двор, [улица], регистриран с удостоверение за регистрация на животновъден обект № 311/23.03.2011 г. В удостоверението било вписано, че в обекта се отглеждат ДПЖ, ЕПЖ – крави, овце, свине.

На 18.09.2020 г. в животновъдния обект е била извършена проверка от служители на ОБДХ С. – град, в присъствието на собственика Н. К.. При проверката се установило наличието на 5 бр. свине, които били без идентификация и не фигурирали в Интегрираната информационна система, поддържана от БАБХ. Констатациите на проверяващите били обективирани в протоколи № 2020-961/18.09.2020 г. и № 2020-962/18.09.2020 г.

Прието е, че е извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 З., поради което бил съставен АУАН № 2002509/18.09.2020 г. Касаторът вписал възражение, че само три от свинете са негови, а другите две били на брат му за домашни нужди. Вуз основа на така съставения АУАН било издадено и процесното наказателно постановление, с което Н. К. бил санкциониран с налагане на глоба в размер на 500 лв.

Решаващият състав на въззивния съд е приел, че касаторът е извършил нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Видно от мотивите на решението, съдът е обсъдил всички наведени с жалбата пред него възражения и аргументирано ги е отхвърлил. Направен е извод за материална и процесуална законосъобразност на процесното наказателно постановление, като са изложени и нарочни мотиви по отношение приложението на чл. 28 ЗАНН.

Касационният съд споделя тези изводи.

Разпоредбата на чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗВМД въвежда забрана за отглеждането на животни, на които не е извършена официална идентификация, и/или на животни, по отношение на които не са изпълнени мерките по програмите по чл. 46з, 46и и чл. 118, ал. 1. Редът и условията за официална идентификация на животните, за които не са предвидени изисквания в регламент на ЕС са посочени в Наредба № 61 от 09.05.2006 г., като в Раздел IV е посочен реда за идентификация на свине от собствениците на животновъдни обекти, от което е видно, че касаторът, като собственик на ЖО е имал задължението да извърши такава идентификация. Възражението, че животните не били на касатора не се споделя от настоящия съдебен състав, като изцяло се споделят аргументите на въззивния съд в тази насока.

Правилно въззивният съд е преквалифицирал нарушението, като е приел, че същото не е извършено в условията на повторност, доколкото НП № 224/15.09.2020 г. не е

влязло в сила към датата на извършване на процесното нарушение.

Споделени от касационната инстанция са и изложените в решението мотиви относно приложимостта на института на „маловажния случай“ на административно нарушение, поради което преповтарянето им е безпредметно и не е нужно с оглед разпоредбата на чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК.

С оглед изложеното дотук не се констатира наличието на касационни основания по смисъла на чл. 348 НПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила. Същото е правилно, а касационната жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По отношение на разноските, съдът намира, че такива в случая не следва да се присъждат в полза на ответника по касационната жалба. По делото е приложен договор бл. № 711768 за правна защита и съдействие, с договорено възражение в размер на 400 лв., но нито в касационната жалба, нито в молбата – становище, подадена от процесуалния представител на ответника, не е заявено искане за присъждането им. При това положение, разноските следва да останат в тежест на страните, така както са ги направили.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1142 от 31.03.2022 г, постановено по НАХД № 9086/2021 г., по описа на СРС, НО, 23 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.